

Príleg al llibre "Les Cent millers, Cançons,
populars" de Joan Amades. (Publicat per
 editorial Selecta)

L'infadigable Joan Amades, enamorat fervent de la Cançó
popular catalana, ha volgut aplegar en un volum una
tria de les mateixes, amb l'epígraf de "Les Cent millers
Cançons populars", fent d'un altre recull anunciat que
continuarà un "corpus" molt més estens. Dita col·lecció
ha estat curiosament revisada en la seva transcripció pel ^{mateix} ~~altre~~ Joan Torns.

Senze voler ara examinar el valor absolut de la
selecció, car aquesta sempre depèn, vulgues que no, de
les preferències del seleccionador, i per tan sempre
té quelcom de subjectiu, posem a les mans del
públic aquesta garba olorosa, amb el convenciment
que no més li ha d'aportar beneficis inestimables,
ja sigui aquest ^{apunt} professional del nostre art musical o simple

Amant del mateix.

El meu estimat pare, el Mtre. Senís Míller, di que
un dia ja molt llunyà que "les coses petites gran són bones
sembla que guarden un poder més penetrant que les grans".
El nostre poble poneix un adagi que diu que "el
pot petit hi ha la bona confitura". Res més cert en parlar
de la cançó popular. Per a nosaltres, els compositors ^{de la cançó},
no poseim cap forta tradició musical autòctona, aquella
den constituir la pedra de toc per a l'edificació del
nostre art, com manifesta un dia el nostre inol·lidable
Mtre. Nicolau. La cançó popular, o millor dit, el seu
esperit, és qui ens deu guiar en la nostra tasca. Ja
quest finatge no n'hem de sentir cap mena de vergonya. Quan
vegem algunes de les corrents musicals del dia semblen
n'efar tot valor a les essències melòdiques, precisament
perquè elles no són capaces d'esperonar-ne una que
valgui la pena, hem d'establir els mètodes, un fort

mandatge amb la cançó vetusta del poble, no per a ³copiar-la
seuiment, ans per ~~l'estreure~~ en els cors i emparar-
nos de la seva fesomia.

I pels simples aficionats, quin bé no es farà
també la familiarització amb aquests petits poïells,
car la seva estupenda simplicitat porta en si, moltes
vegades, els germens de una concepció profunda, que
seu-se que quan hom s'en adoni penetra en la nostra ^{anima}
i s'hi filtra, i l'eleva vers aquelles essències que porten
claror d'eternitat.

Ahor, doncs, a Joan Amades, mercès al qual les
nostres cançons ^{seu} ~~no~~ novament divulgades, i fustades, i
estimades

Lluís M. Mulet

Brada de St Joanpí de 1945.